

KULTURNI

Listi

DECEMBRA

ISSN 1581-8373

9 770158 183733

LETO XXII
PRILOGA
DECEMBER 2017

Grajske gospe
Foto: Jože Miklavc

Eros in Psihe

tema
oči so zaprte
tu in zdaj
svetloba nima pravice
ušesa prisluškujejo korake
koža pričakuje dotik
obraz božajo vzdih, izdih
ustnice prestrezajo
slane kapljice
zaveza
nič svetlobe
skušnjava je velika
luč imaš v pesti
samo odpreti jo moraš
dati svetlobi svobodo

tu in potem
tema ne bo nikoli več tako svetla

Tijaz

ti tam
jaz tu
tam tu
tu tam

medprostor
običajne besede
stavki brez pomena
pajčevina minevanja
polnilo

titam
jaztu
tamtu
tutam
medprostor
besede boleče zarežejo
ni več reda
strah je pogumu dvojček
dvobojevalca
obrnjena s hrbtoma
drug proti drugemu
gresta narazen
prostor med njima bo vedno bolj vsakdanji

Šaleški haiku 10

večni več ni več
je le pohlep imeti
več in večni več

Strah

Vedno je tu,
kadar imaš,
kadar nimaš.

Govoriš,
da bi prekričal,
a takrat molči.

Molčiš,
da bi premolčal,
a takrat kriči.

Vedno je tu,
zvesti prijatelj
junakov in strahopetcev.

Pismo očetu

nisi dokončal
svojega dela
za se -
 boj si zapustil
 puste zidove
namesto srca
zamazan pepelnik
 iz nebrušenega stekla

zdaj nekateri
po teh zapuščenih zidovih
p -

 išejo
 tvoja načela
pa so res tvoja

br -

 išejo
 jih
prebeljujejo
 jih

p -
 išejo

 znova
malo drugače
 z drugačnim črnolom

nisi končal
svojega dela
za se -
 boj si zapustil
življenjepis
na začetku so črke že obledele
zapustil si
srce

 iz nebrušenega stekla
nekateri ga
 zdaj brusijo
po tvojih načrtih

pa so res tvoji
brusijo

 zbrusijo
 brusijo znova
malce drugače
 a po tvojih načrtih

nisi končal
svojega dela
za se -
 boj si zapustil

ne
 dokončan
 o

življenje

ne
 popisane
zidove
in
na pol prazen
pepelnik

PRAH SI...

je sporočilen naslov razstave, ki je na ogled v Mestni galeriji Šoštanj, slikarja Janeza Repnika iz Mute, ki se s slikanjem ukvarja praktično celo življenje.

Velik del otroštva je namreč prebil v ateljeju pri svojem očetu, znanem slikarju slovenske naive Antonu Repniku, se od njega učil in ga občudoval. V zgodnjih potezah čopiča je skušal posnemati očeta, a je kmalu spoznal, da je s takim načinom ustvarjanja omejen v svojem lastnem likovnem izrazu. Tega je v teh desetletjih slikanja dodobra razvil

in postal prepoznaven doma in na tujem. Njegova dela, ki jih je pravzaprav ogromno (na Muti, kjer živi, jih je nekaj videti v ateljeju, ki si ga deli z očetom) so ocenjevali številni likovni kritiki, med katerimi je tudi Marko Berdič, ki je med drugim zapisal:

Koroški slikar Janez Repnik se posveča izključno socialni tematiki v okviru žanrske motivike z osnovno vsebino trpljenja, pri čemer se je izrazno usmeril v ekspresivno, rustikalno stilizirano figuraliko v okviru ohlapnega pojma naive, ki pa ga predvsem

zaradi psihološke poglobljenosti tudi presega. Umetnik svoje pretresljive refleksije občečloveškega trpljenja pogosto obravnava iz religioznega vidika, pri čemer spremlja trpni passio tvorni compassio, božje sotrpjenje, kot odrešujoče sočutje v eshatološkem kontekstu. Ekspresivno deformirana človeška telesa, odeta v kmetsko preprosta, z valovitimi draperijami pomečkana oblačila, so grčasto členjena in spominjajo na izravnane korenine, iz katerih so pravkar izpuhteli vsi življenjski sokovi. Izmučene obraze v prvi vrsti zaznamujejo mandljaste, temno rjave, avtoportretno učinkujoče oči, katerih edino znamenje življenja so belo svetleče se zenice. Tako zre skozi oči upodobljenec v opazovalce sam avtor. Zrkla so obrobljena z močno poudarjenima vekama v obliki ribe, kar lahko morda interpretiramo v smislu krščanskega simbola (IHS). Hkrati vzbujajo pozornost močni in podolgovati nosovi, ki skupaj z očesoma tvorijo obliko križa, dolgotrajno trpljenje pa še poudarjajo razbrzdana čela in nagubana lica, kot bi opazovali zorano, vendar že jalovo njivo, z aluzijami na kmečko okolje iz katerega večinoma izhajajo umetnikov karakterji.

Z enako pozornostjo kot glave oblikuje avtor tudi neproporcionalno velike dlani (skoraj kot nekakšno orodje), s katerimi ljudje krčevito gestikulirajo, išoč opore, se držijo za glavo ali pa se objemajo. Dlani pogosto tudi sklepaajo, bodisi v molitvi ali v znamenju obupa, kar bistveno prispeva k stopnjevanju dramatičnosti dogajanja. Nič manj pomembno likovno in vsebinsko vlogo kot ljudje imajo zidovi, saj se večina dogajanja vrši v interjerjih, praviloma v cerkvi, krčmi, čakalnici ali doma. Janez Repnik simbolično poudarja razbrzdano strukturo stene, ki se zdi, kot da bi bila odraz ranjene človeške duše. Na stenah visijo različni spominki, fotografije ali nabožni predmeti, kot so rožni venci, poljubne nabožne slikarije na steklo (pieta), rezbarjene podobice svetnikov (Marija) in razpela, kjer pa je trpeči Kristus (patiens) pogosto upodobljen kot živo bitje iz mesa in kosti, ne pa iz lesa (...).

Kakorkoli že, Repnikov prostor zmeraj učinkuje klavstrofobično, kot zapornikova celica s pomenom brezizhodnosti zemeljskega življenja, čigar edina, dasiravno negotova tolažba je vera v vstajenje in življenje v onostranstvu. Kot sredstvo psihološke sugestije ujetosti deluje tudi barvna redukcija na prevladujoče zemeljske, torej sive in rjave barvne odtenke, dopolnjujoč vseprisotno htonično simboliko:

foto: Nace Serdinšek

»Prah si in v prah se povrneš«.

Na podobno temo je razstava v Šoštanju, ki je razdeljena oziroma povezana v treh sklopih. Motivi ljudi iz socialnega dna pozdravijo obiskovalca na vhodu, v osrednjem delu pa se sakralna tematika dopolnjuje z motivi iz vsakdanjega življenja delovnega človeka, ki mu je bilo z izgubo službe odvzeto samospoštovanje in dostojanstvo. Na odprtju je mag. Milojka B. Komprij ob tem povedala: Božični prazniki imajo namreč vsaj dva obraza: tistega lepega, na zunaj, ko je vse v lučkah in veselo, in tistega žalostnega, ki ga ljudje skrivamo celo sami pred seboj.

Prav ob tem času je namreč resnica o našem pomanjkanju, pa naj bo na katerem koli področju, še bolj ostra, še bolj živa. Zato Božič ni, kot nekateri trdijo, praznik veselja in obilja, ampak nas vabi naj začutimo, da smo povezani v sreči in nesreči, v revščini in bogastvu, da smo vsi ljudje. In biti človek ni lahko za nikogar. A povezanost naredi naše bolečine manj hude in hkrati dovoli sreči, da posije v temne koticke naših src. In ravno zato smo na Zavodu za kulturo Šoštanj pripravili to razstavo slikarja Janeza Repnika iz Mute. Zaradi povezanosti vseh nas, tistih in takih, ki nas nagovarjajo iz

Repnikovih slik in tistih trenutno srečnejših in bogatejših.

Odprtje razstave je pospremil glasbeni vložek Rebeke Pečnik in prof. Petra Napreta iz Glasbene šole Fran Korun Koželjski Velenje, par besed ob odprtju pa je povedal tudi Kajetan Čop, direktor zavoda.

Zavod za kulturo s to razstavo zaključuje galerijsko dejavnost v tem letu, s svežim programom, ki so ga že pripravili pa pričakuje obiskovalce in ljubitelje likovne umetnosti v naslednjem letu.

Milojka B. Komprij

ASMODEJEVO ISKANJE IZGUBLJENEGA MIRU (O GENERALOVEM OTOKU PA NIČ)

Dramatik Janez Žmavc, sicer po rodu iz Šoštanja, a že dlje časa živi med Celjem in Slovenj Gradcem, se je ob svojem 93. rojstnem dnevu predstavil kar s tremi, v letošnjem letu izdanimi knjigami. Asmodej, Asmodej, Generalov otok in V iskanju izgubljenega miru.

Prva knjiga je izšla že pomladi, zadnji dve v jeseni. Kot uveljavljeni dramatik se v dveh knjigah izraža preko tega žanra; v knjigi V iskanju izgubljenega miru pa poseže po kratki zgodbi in dokazuje, da je vešč tudi te. Vse tri zbirke so izšle pri založbi Cerdonis iz Slovenj Gradca, ki letos praznuje 20 let delovanja. Žmavc je s to založbo v minulih letih že večkrat sodeloval, saj so prepoznali v njem izrednega ustvarjalca, ki kljub zrelem letom mojstrsko izdelano besedno oblikuje svoje in življenje svojih protagonistov.

Tudi v šoštanjski Mestni galeriji ga v sredo, 22. novembra, ko je bil gost Galerijskega večera, niso prvič gostili. V letu 2005 so na Zavodu za kulturo Šoštanj skupaj z založbo Cerdonis izdali njegov roman Otok Walcheren. V minulih letih je bil večkrat gost pogovorov, saj je od leta 1990, ko se je upokojil kot dramaturg v SLG Celje, izdal osem knjig dramskih tekstov. Res da Žmavc priznava, da je nekaj besedil nastalo že prej, a tudi sedaj je njegov vsakodnevni spremljevalec računalnik.

V Galerijskem večeru je v svojem slogu razkrival skrivnosti in sladkosti pisanja. Janez Žmavc je znan kot izredno pronicljiv, domiseln, celo malo samoironičen literarni ustvarjalec, ki zna spretno združiti preteklost s sedanostjo. Junaki njegovih dramskih tekstov so na nek način obremenjeni s preteklim, mestoma celo zgodovinskim dogajanjem, ki odločilno vpliva na njihova sedanja ravnanja. Žmavc je razkril, da načrtuje še nekaj izdaj, čemur je pritrtil tudi direktor založbe mag. Andrej Golob.

Milojka B. Komprij

foto: Nace Serdinšek

NA GUTENBUHLU SO PRESENETILI ŠE V TRETJE

Pravljice se spreminjajo v resnično oživljanje dvorca, ki ni več povsem tuja lastnina

V sredo, 22. novembra, so na nekdanjem dvorcu rodbine Woschnagg, ki je morala zapustiti svoje mesto in Šoštanj ob dogodkih povezanih z 2. svetovno vojno, odprli tretjo razstavo in slovesen dogodek z imenom Adventna pravljica. Ob zares posebnem dogodku so fanfare Pihalnega kvinteta GŠ Velenje pod vodstvom Janija Šuligoja naznanile pričetek adventnega časa ter prireditve, ki je bila presežek različnih božičnih in prednovoletnih predstav, družjen ter glorificiranje tega obdobja. Županu Darku Menihu ob boku sta slovesne besede in vsebino dogajanja v dvorcu v decembrskih dneh najavila organizatorica projekta Mateja Kumer ter glavni aranžer floristike Simon Ogrizek. Ob umetniško-pevskem nastopu pevskega zbora OŠ Karel Destovnik Kajuh Šoštanj pod vodstvom Metke Berk v družbi »dvorjank« ter številnih obiskovalcev je župan Menih najavil slovesni trenutek, ko so vnovič odprli vrata prireditvi estetskega prestiža, ogledu soban in ohranjene opreme, ki je lahko v čast vsem dosedanjim uporabnikom tega posestva. Še nekaj let nazaj so se mnogi bali te, v polsenco skrite vile, kjer so bili prisiljeni svoj umski zaton ali rehabilitacijo doživljati ljudje, bolniki, po svoje srečniki, kjer so zanje skrbeli usposobljeni varuhi in poznavalci človekove psihe. Zdaj so med zidovje vdihnili nove vsebine, ki bi naj postopoma povrnile duh nekdanjega umnega podjetništva, kulture in imenitne, izvirne arhitekture. Menih je končno napovedal nekaj spodbudnih informacij, ki bi naj v prihodnje pomenile vzdržno nego tega prostora in uporabo v družbeno, lokalno povezano pridobitev. »V tem času so dogodki, ki jih umeščajo v dvorec naši, domači ljudje, sposobni in zaverovani v obstoj tega arhitekturnega bisera, več kot dobrodošli in vsem prostovoljcem ter ustvarjalcem je potrebno izraziti zahvalo in čestitke«, je bilo slišati župana.

Adventna pravljica je že obe leti doslej privabila po več kot tisoč občudovalcev, tudi tokrat je bilo tako saj je obisk presegel pričakovanja. Mojstrovine, floristični aranžmaji, etnografski in zgodovinski odsev tukajšnje kulture, umetnosti ter ponudba malega podjetništva so bili tako pristni, da jih je bilo preprosto rečeno škoda zamuditi. V tem času, ki je naklonjen predahu in pričakovanju prazničnega zaključka leta, veselemu decembru ter veselju, da živimo v miru in nekoliko sproščenemu vzdušju po krizi minevajočega desetletja, si je bilo pričakovano nameniti nekaj časa za užitek ob doživetju tretje Adventne pravljice! Razstava je bila odprta do 3. decembra, ekipa, ki je doslej postavila v dvorec že več podobnih prireditev pa že snuje načrte za velikonočno prebujenje zelenja in cvetenje kulturnega utripa med zidovi, iz katerih Vošnjakov duh spet podjetneje veje.

Jože Miklavc

KRALJ UBU: PUSTA EKSHIBICIJA SNG DRAMA LJUBLJANA?

30. januarja 2016 so na velikem odru SNG Drama Ljubljana premierno predstavili "Kralja Ubu" v režiji razvpitega, nekonvencionalnega Jerneja Lorencija, ki velja za enega izmed avtorsko najmočnejših slovenskih gledaliških režiserjev.

Predstava je prejela nekaj priznanj, napisano je bilo nekaj navdušenih kritik. Med drugim je režiser na 56. mednarodnem festivalu MESS v Sarajevu leta 2016 prejel Zlati lovorjev venec za najboljšo režijo, "Ata Ubu" Jernej Šugman pa je bil za svojo igro nagrajen na 40. Dnevih satire (Hrvaška, 2016), na 56. mednarodnem festivalu MESS v Sarajevu (BiH, 2016) in na Borštnikovem srečanju (Slovenija, 2016). Predstava je prejela tudi Borštnikovo nagrado za kolektivno avtorsko idejo celostnega oblikovanja odmora – torej za pavzo, ki priznava podcenjuje inteligenco gledalcev.

Alfred Jarry

Dajmo se vprašati ali ima predstava kaj skupnega z Jarryjevim originalom?

Vsestransko nadarjeni Alfred Jarry (1873–1907), francoski pesnik, dramatik, dramaturg, grafik in risar je svoja prva dramska besedila – v verzih in prozi, začel pisati pri dvanajstih letih; v srednji šoli (na liceju v Rennes) pa je skupaj s sošolcem Charlesom Morinom napisal

nekaj krajših duhovitih tekstov – parodij na nepriljubljenega profesorja fizike Héberta, ki naj bi, po njunih besedah, predstavljal "utelešenje vsega, kar je na tem svetu grotesknega." Nesrečni profesor je torej navdihnil kasnejši lik despotičnega, neizmerno zlobnega, požrešnega, razbrzdanega, hinavskega strahopetneža Ubuja - ki je bil povrh še fizično grd in trebušast. Ubu, ki je pripravljen pomoriti ves svet zavoljo svojega trebuha in žepa, predstavlja vse, kar je odvratnega na pohlepu, brezobzirnem pehanju za oblastjo in močjo ter na puhlobi malomeščanstva v najgršem pomenu besede.

Igra ima enostavno shemo, poznano na primer iz Shakespeareovih zgodovinskih dram Macbeth, Rihard II. ali Rihard III. - torej prevzeti prestol s pobojem kraljeve družine, gnan s pohlepom, zavladati na okruten način, s tem povzročiti nezaželjeno združitev vseh nasprotnikov in končati ubit ali izgnan. Jarry pa je namerno izločil vsakršno psihološko motivacijo za ravnanje svojih likov – poenostavil jih je na genialno groteskne figure, ki jih je postavil v parodijo na zgodovinske drame in njihovo patetično retoriko.

Nujno je povedati, da je bil Jarry tudi precej pogumno inovatorski kar se besedišča tiče, saj je kombiniral (in se s tem marsikomu zameril) visoko francoščino z njenimi najnižjimi socialnimi zvrstmi in vulgarnim žargonom. Ubu v originalu kolne "merdre" (v prevodu Primoža Viteza "ždrek", v drugih slovenskih prevodih pa "dreks" ali "srranje") ali (dobesedno prevedeno) "pri mojem zelenem kurcu" (v prevodu Primoža Viteza "prmej sveča špičasta"). Takšni in podobni izrazi so leta 1896 seveda osupnili in razburili meščanske gledalce in tudi kritike.

Premiera igre "Kralj Ubu" takrat triindvajsetletnega Alfreda Jarryja – mimogrede likovno zelo izvirna in naravnost čudovita, v režiji slavnega Lugné-Poe – je ob pariški premieri v naprednem Théâtre de l'Oeuvre, 10. decembra 1896, povzročila precejšnji škandal in vroče razprave v umetniških in intelektualnih krogih. Ne samo, da je bilo besedilo skrajno nenavadno, a so v predstavi poleg groteskno oblečenih in naličenih, v lutke stiliziranih igralcev, nastopale tudi marionete in ploske lutke različnih velikosti in stilov, in tudi rekviziti – od zabojev in orožja do konjev in vozov, so bili "ploske kulise" – torej naslikani na deskah. Nekateri so predstavo označili za

Jarryjeva grafika - tako je on videl kralja Ubu

predivjo, preveč bizarno, drugi za sramoto in norčevanje iz ljudi, tretji pa so bili navdušeni in so govorili o najizvirnejšem dramskem besedilu doslej. Znani irski dramatik in pesnik William Butler Yeats, ki si je ogledal premiero, je zapisal, da gre za revolucionarno delo, ki bo imelo še velik vpliv na moderno umetnost. Imel je prav, saj je "Kralj Ubu" takorekoč sprožil gledališče 20. stoletja in močno vplival na mnoge ustvarjalce – še posebej na nadrealiste, dadaiste in avtorje absurdnega gledališča. In čeprav je gledališče Théâtre de l'Oeuvre zaradi burnih reakcij publike igro nemudoma po premieri črtalo iz repertoarja, je "Kralj Ubu" sčasoma spet našel pot na gledališke odre – leta 1898 ga igrajo v priredbi za marionetno lutkovno gledališče v pariškem Théâtre des Pantines, leta 1901 celo v Kabaretu des Quat'z'Arts na Montmartru, v neposredni bližini slavnega Moulin Rouge.

Leta 1898, dve leti po premieri "Kralja Ubu", je Jarry spisal refleksivno romaneskno pripoved "Dejanja in mnenja doktorja Faustrolla, patafizika", v kateri je pojasnil svoja filozofska stališča (zelo poenostavljeno: vse je "fikcija" – od religije do znanosti) ter obenem na nek način

izumil logiko absurda, ki jo je označil za "patafiziko". Uvaja tudi termin "ubujevski lutkovna igra", ki je bil mišljen kot navodilo za igralce, ki bodo v prihodnje izvajali igranega "Kralja Ubu"; Jarry je imel vizijo, da bi se igralci premikali preprosto, mehansko, da bi čim bolj spominjali na lutke, in igrali zgolj z gesti in glasom; na obrazu naj bi nosili masko, ki bi jim preprečevala uporabo mimike; pomembno se mu je zdelo, da bodo liki ekspresivni, vendar "brezosebni", in da ne bodo z ničemer napeljevali ali poučevali gledalce, kaj naj mislijo. Tako bi dosegli idealne oblike gledališča, v katerem bi bili gledalci svobodno prepuščeni lastni domišljiji. Moralističnega in filozofskega gledališča

Jarry ni maral in mu je ostro nasprotoval. Zagovarjal je umetnost kot "esencialno prizorišče človekove svobode".

Jarry je bil skratka umetnik pred svojim časom. Obnašal se je ekscentrično, daleč izven okvira družbeno sprejemljivih norm. Živel je v revščini, zato si je lahko privoščil le stanovanje s tako znižanim stropom, da je moral pisati leže in njegovi lasje so bili nenehno zaprašeni od apna. Lastnine ni imel veliko in trdil je, da mu pravzaprav povsem zadostujejo njegovi trije najljubši predmeti – kolo (brez katerega se ni nikoli nikamor odpravil), revolver (ki ga je kar sredi mesta velikokrat uporabil namesto zvonca!) ter steklenica absinta. Čeprav so ga številni umetniki in intelektualci pariških

salonov visoko cenili, je s pijančevanjem, ponočevanjem in uporabljanjem izrazov vrednih Ubuja – a še veliko bolj s svojim delom – precej razburjal ne samo svojo družino, pač pa širšo javnost. Umrl je za tuberkulozo, star komaj 34 let, in do danes leži v neoznačenem grobu na predmestnem pariškem pokopališču Bagneux...

Naj še samo dopolnim, da je "Kralj Ubu" prvi del avtorjevega cikla z zbirnim naslovom "Ubu", ki vsebuje še tri tekste: "Rogati Ubu ali Poliedri", "Vklenjeni Ubu" in "Ubu na hribčku". Ravnih 120 let od prve uprizoritve je v lanskem letu Ubu dočkal svoj prvi samostojni knjižni prevod v slovenščino. Ves cikel je v prevodu in z bogato spremno besedo Primoža Viteza izšel pri založbi Mladinska knjiga, v njenem jubilejnim, šestdesetem letu elitne zbirke Kondor.

Vrnimo se k predstavi. Vsak režiser (in dramaturg) se mora ob postavitvi ikoničnih besedil, ki predstavljajo pomemben mejnik v zgodovini gledališča, še posebej temeljito zamisliti, kako njihovo sporočilo razumljivo pretolmačiti sodobni publiki.

Ubujevski vulgarni izrazi današnje gledalce ne šokirajo več. Časi so – kar se nivoja medsebojne komunikacije tiče, žal – drugačni. A Jarryjev črn, obešenjaški humor brez vsakršnih zadržkov bo vedno razumljiv. Še posebej zato, ker mu je z njegovo pomočjo uspelo prikazati brezobzirno in pohlepno morijo zavoljo posameznika, ki želi zavladati vsem. Mar ne zveni znano? Ja, sporočilo igre ima vsesplošno in nadčasovno aktualnost. Vladarji sveta se ne spreminjajo. Vsak čas ima svojega kralja Ubu.

Režiser Jernej Lorenci (ki je k sodelovanju na predstavi povabil svoje stalne sodelavce: dramaturga Matica Starino, scenografa Branka Hojnika, kostumografinjo Belindo Radulović in skladatelja Branka Rožmana) pravi, da ga je bolj kot v Jarryjev tekst pritegnilo njegovo življenje in veliko je razmišljal o tem, "s kom" ustvarja predstavo in "za koga". "Besedilo smo postavili na stran in iz njega jemali predvsem njegovega duha, principe, možne mišljenjske oblike. To se mi zdi zelo jarryjevsko. Menim, da nam je tega duha uspelo uprizoriti", obljublja.

Že pred pričetkom predstave se Ata Ubu (ki ga igra Jernej Šugman) usede za mizo na svoj črni prestol in se začne basati z mastnimi ocvrtimi piščančjimi bedrci, ki pa jih ima pod ključem. Riga in prdi ad absurdum, se poti, čoha, spušča zvoke kot opica, preteguje se in celo iztreblja (da bo naredil prostor za še več hrane). Nad njim visi razkošen lesteneč. Po straneh se nahajajo mize s samopostežno (spet zaklenjeno) hrano in na desetine kozarcev s šampanjcem. Vstopi Mati Ubu in skupaj

Ubu 1896

se obešenjaško šalita na račun lastne povzpetnosti. Ubu se hvali, kako "hrabro" je umoril poljskega kralja Venceslasa in kako se krona sveti na njegovi betici – žena pa ga navdušeno spodbuja. Sledi močan prizor prikaza njunega zakonskega seksa; Ubu je očitno materinsko fiksiran na svojo ženo, ki jo rad ovohava pod pazduho; v nekem trenutku se prisesa na njeno dojko in se "doji". Svojo ženo kliče "nepokošena kosmata mačka", pravi ji, da se njeni joški vidijo iz veselja in njena rit je kanjon... Ko jo vzburi, pokliče črnca, da namesto njega opravi fizično delo (zakaj bi se naprezal?), sam pa masturbira, ko črnc in Mati Ubu seksata. Črnca potem Ubu ponižuje – a ne več kot Jarryjev Ubu, temveč kot Ubu-Šugman ("Za tistih 70 evrov, ki jih dobiš na predstavo boš pa dela! Znaš opico? Ne z zvoki! Gibalno!! Aaa, to ti pa ne gre!?!") Pridejo ostali in sledijo igri prelivanja Jarryjevega besedila z njihovo "izvengledališko", igralsko realnostjo – so in niso več samo liki, ki naj bi jih igrali. Kar naenkrat začnejo vsi poniževati Ubuja in se nad njim sadistično izživljati. Nad Ubujem ali Šugmanom, ki velja za "prvaka" SNG Drama Ljubljana? Žene jih zavist, to je jasno – ampak zato, ker je Ubu kralj Poljske? Ali ker je Šugman kralj Drame in ima toliko Borštnikovih nagrad? Vse do sem je predstava fascinantna in koncept odličen.

Vendar se predstava, ki se začne tako zelo obetavno, naenkrat sprevrže v neuskaljeno in zares dolgočasno mešanico psevdofilozofskega blebetanja o čevapčičih in jogurtu in četnikih, o Berlinskem zidu in Hirošimi, o Moskvi in Troji, nakar sledi oda na velikost Ubujevega spolovila: "Ko sem prvič videla njegov kurac, sem jokala – mal od veselja, mal od strahu. Ko mu pride, ves teden okrevam. Vsem vam želim, da vas vsaj enkrat Ata Ubu nategne – mene nateguje že 20 let!" (Nekaj igralcev vmes nakazuje "masturbacijo" z loščanjem kovinskega topa). Vsi se strinjajo, da si Ubu zasluži spomenik. V tistem prihaja na oder "ministrica za kulturo", na glavi avbo in izjavi: "Lepa sem" (= "brez vsebine"). In že našteva neskončni, zares dolgočasni seznam vseh Šugmanovih vlog in nagrad, skupaj z uradniškimi utemeljitvami. Komu mar? Igralci zdaj opevajo in hvalijo sami sebe in svoje kolege na odru, in si vzajemno "lezejo v rit" (še posebej Šugmanu). Če je bil njihov namen z vso to pusto samohvalo prikazati oduren ubujevski napuh in vzbuditi v gledalcih gnus, jim je stoprocentno uspelo. A to ni vse: igralci nam pokažejo tudi svoje gole trebuhe, črnc pa golo rit. V tem trenutku (in v mnogih drugih, še vulgarnejših) se starejši gledalci obračajo v stran in nezadovoljno zmajujejo z glavami.

Nekaj jih vstane in odide. Vendar sledi že omenjena nagrajena, narodno-zabavljaska pavza, med katero zazvenijo menda čisto vse jugonostalgicne in zimzelene pesmi, kar jih Slovenci po nekaj kozarčkih prepevajo na vseh rojstnodnevnih, novoletnih in drugih zabavah. Večino pesmi (zares odlično, tu ni polemike) izvaja popularni Klemen Slakonja, na kitari pa ga spremlja nič manj popularni Jurij Zrnec. Ravno dejstvo, da sta znana zabavljaca s tv zaslonov in YouTuba, je bilo spretno izkoriščeno v namen predstave. Čeprav z gledalci komunicirata na (nalašč) odtujen način, se ti vseeno kmalu "ujamejo v zanko" in začnejo navdušeno ploskati v ritmu ter pojejo skupaj z njima. Ves gnus je pozabljen. Waw efekt ("Poglej, to sta tista dva! A nista fajna?! Joj, tako dobro se že dolgo nisva zabavala!") pa je vnaprej zagotovljen. Nastopajoča gledalce celo povabita gor na oder, naj kaj spijejo in prigriznejo (v Velenju je gor upalo le nekaj zaposlenih Kulturnega doma in drugih s kulturo povezanih zavodov); tudi oni so zdaj del prevare "kruha in iger". Meni osebno takšna preračunljivost in poigravanje z gledalci – ki hote ali nehote postanejo primerki v eksperimentu, ki dokazuje, kakšne ovce smo, ni všeč. "Pavza" nalašč podcenjuje njihovo inteligenco. Niso vsi odvisni od gledanja poneumljajoče televizije. Nekateri tudi berejo in so kulturno razgledani...

Med koncertom ostali igralci na odru delujejo, da se dolgočasijo. A tudi to je najverjetneje del koncepta – nevoščljivost do "popularnih" kolegov namreč.

Predstava se zaključí z odlično izpeljano morijo – Ubu-Šugman pobije vse svoje soigralce, ki jih kliče z njihovimi imeni (Klemenko itp.) Nakar se vrne k svojemu prenažiranju ob zvoku violin. Lesteneč si spusti nižje, da bo lahko občudoval pokol... Lorenci, ki je znan po tem, da zagovarja svobodno avtorsko obdelavo dramskih predlog, brez vsakršnih omejitev, pravi: "Najraje režiram, ko ne režiram. Moj ideal je odsotna režija. (...) v mojih zadnjih predstavah so avtorji vlog igralci sami." Njegove besede potrjuje Jernej Šugman: "Najprej smo se ukvarjali s samim tekstom, ki pa je vprašanja le odpiral, nanja ni dajal nobenih odgovorov ali zaključkov. Potem smo dali tekst na stran in se vprašali, kdo je Jernej (Šugman) Ubu, kdo je Klemen (Slakonja) Ubu, kdo je Nina (Valič) Ubu, kdo je Bojan (Emeršič) Ubu ... Skratka, zagrabili smo svobodo, ki jo je tudi Jernej (Lorenci), ko je svobodno ukradel Jarryjevo igro." Igralci v uprizoritvi torej govorijo svoje besedilo. Moje osebno mnenje je, da to nikakor ni bila dobra ideja. Spomnimo se, da je "Kralj Ubu" prelomno delo v zgodovini

gledališča in Jarry je imel dodelan koncept! Ne glede na zares izjemen začetek in konec predstave (in kako odlična bi šele lahko bila sredina!), gre za bizarno in dolgočasno mešanico delčka Jarryjevega teksta, narodno-zabavnega koncerta, agresivnega tv šova in čudaške impro zabave.

V Pogledih iz januarja 2016 je Šugman še povedal, da se v gledališče ne hodi gledati besedila, temveč njegovo interpretacijo. Dodala bi, ja, vendar interpretacija ne sme biti tako za nič.

Nalijmo si čistega vina – ljudje dandanes najraje gledajo komercialne (mono) komedije v izvedbi popularnih zvezdnikov. In dodala bi, v manjših krajih raje pridejo na gasilsko veselico, kot v gledališče. Mogoče si še ogledajo amatersko predstavo iz sosednjega manjšega kraja, ker poznajo nastopajoče in jih: a) želijo vzpodbuditi, b) videti, kako se "matrajo" na odru, c) mogoče jim bo spodletelo? Takšna je pač resnica. Ljudje se želijo zabavati in sprostiti. Ali se jim čudimo? Ne, seveda ne. Slabih novic imajo v življenju tako ali tako več kot dovolj, saj jih z njimi mediji bombardirajo vsak dan cel dan. Intelektualno "zateženih" predstav se jim ne da gledati. A vendarle – mar ni naloga nas ustvarjalcev, boriti se za vsakega gledalca? Jim nuditi kakovostne predstave in širiti obzorja?

V SNG Drama Ljubljana kot bi se s predstavo "Kralj Ubu" odločili pokazati, da "ne bodo metali svojih biserov svinjam" – nekaj slovenskih popevk in kakšna ogrizena kost povrhu bo za slovensko publiko čisto dovolj.

Kdor je torej pričakoval, da si bo lahko zares ogledal Jarryjevega "Kralja Ubu", je iz gledališča odhajal močno razočaran. Jaz priznam, da sem bila precej jezna.

Zame absolutno najslabša predstava letošnje abonmajske sezone. Mogoče celo najslabša predstava, kar sem jih do zdaj videla.

SNG Drama Ljubljana; avtor: Alfred Jarry, prevod, priredba in režija: Jernej Lorenci, dramaturgija: Matic Starina, scenografija: Branko Hojnik, kostumografija: Belinda Radulović, avtor glasbe in izbora citatov: Branko Rožman, koreografija: Gregor Luštek, igrajo: Jernej Šugman, Nina Valič, Bojan Emeršič, Jurij Zrnec, Klemen Slakonja, Sabina Kogovšek/ Vojko Zidar, Boris Mihajl, Gregor Zorc, Žan Perko

(Predstava ogledana, 14.11.2016, v KD Velenje)

ODŠTEKANI TOLKALCI

Tretja predstava abonmaja Lepi kamen v sezoni 2017/2018 je bila glasbena. Koncert skupine STOP je bila več kot odlična izbira, tako za čas, kakor za šoštanjski oder, na katerem se zvrsti čedalje več kvalitetnih kulturnih dogodkov.

Program je iz Colovega postludija za godeni vibrafon prehajal preko različnih ustvarjalcev;

do Bethovenovega Turškega marša in Straussove Pzzicato polke ter Jlinga. Publika jih je na koncu nagradila z nekajminutnim aplavzom, ki so ga bili deležni Šoštanjčan Dejan Tamše, Tomaž Lojen, Barbara Kresnik, Matevž Bajde in Franci Krevh. Na odru ni bilo domačina Davorja Plambergerja, Marine Golja in Damirja Korošča.

Slovenski tolkalni projekt (ali drugače: Super Tolkalni Odštekan Projekt), kakor je celoten naslov tega sestava, deluje že od leta 1999. Eden izmed njihovih prvih nastopov je bil v Šoštanju; zaradi izvirnosti, programa in odlične zasedbe samih prekaljenih glasbenikov pa se je njihova pot vztrajno vzpenjala. Ves čas ostajajo zvesti svojemu zanimanju pri raziskovanju novih zvokov tolkal in komornemu muziciranju. Njihovi instrumenti, ki so včasih preprosto kuhalnice, posode za barve, lonci, igrače in orodje dokazujejo, da se da iz vsakega predmeta izvabiti pravi zvočni svet. Veliko jih je videti in slišati po raznih koncertih, festivalih, organizirajo pa tudi poletne šole in delavnice. Ker ne izvajajo samo klasičnega tolkalnega programa, so priljubljeni pri širši populaciji občinstva, doma in na tujem. Za svoje delo so prejeli Župančičevo nagrado in nagrado Prešernovega sklada, sodelovali so z vrsto tudi svetovno uveljavljenih glasbenikov. Formalnega vodje nimajo, na nek način to vlogo prevzema Dejan Tamše, ki je priložnostno tudi moderator in glas sestava. Polovica abonmajskih predstav je s tem zaključena, v januarju pa nadaljujemo z gledališko komedijo Ob letu osorej.

foto: splet

Milojka B. Kompnej

MPZ OŠ KARLA DESTOVNIKA-KAJUHA V CANKARJEVEM DOMU V LJUBLJANI

Mladinski pevski zbor OŠ Karla Destovnika-Kajuha si je letos maja z ZLATIM PRIZNANJEM na regijskem tekmovanju v Rogaški Slatini prislužil sodelovanje na prestižni prireditvi Potujoča muzika v Cankarjevem domu. Na prireditev, ki jo organizira Javni sklad Republike Slovenije, je bilo povabljenih 15 najboljših mladinskih zborov iz cele Slovenije.

Za koncert so se morali učenci naučiti 16 skladb, od tega tudi tri novitete. Repertoar je bil zelo težak, vendar se pevke in pevci niso vdali. Pridno so vadili, kar tri sobotne dopoldneve so preživeli skupaj s svojo zborovodkinjo Metko Berk in korepetitorko Klementino Rednak Mežnar v šoli. Pridno so vadili na pevskih vajah po pouku, nekaj ur pa so jim dovolili manjkati učitelji tudi med poukom. V soboto, 16. 12. 2018, so pričeli s skupnimi vajami na odru Cankarjevega doma že ob 10. uri, popoldan imeli generalko, zvečer pa s svojim nastopom navdušili poslušalce v

polni Gallusovi dvorani. Iskrene čestitke pevkam in pevcem, korepetitorki in zborovodkinji Metki Berk

za dosežen uspeh in uspešno izveden koncert.

Klementina Rednak Mežnar

VALENTIN IN VENERA STA PONOVO VSTALA

Šaleško literarno društvo Hotenja je novembra skupaj z Literarnim društvom Šentjur izdalo zbirko *Vstala Valentin in Venera*, zbirko erotične poezije in proze. Spremnobesedo k zbirki sta zapisala Dr. Zoran Pevec in Aleš Jelenko, ki sta poleg ostalih dveh članov uredništva Dušana Pirca in Tatjane Vidmar, med prispelimi besedili izbrala trinajst avtorjev.

Knjiga ponuja estetsko, literarno obliko zapisa seksualnosti, poleg besedil jo oblikujejo vinjete in naslovnica Ernsta Zoberbierja: Sommer, pridobljena iz Zgodovinskega

arhiva Celje. Projekt so podprli JSKD RS Ljubljana, ZKD Šaleške doline ter občini Šentjur in Velenje. Pri izdaji gre pravzaprav za zgodbo, ki sta jo prej omenjeni literarni društvi začeli pisati že leta 2005, ko sta izdali erotično zbirko *Valetnin in Venera*. Tudi zato so se v uredništvu poigrali z naslovom in že prepoznavnima Valentinu in Veneri dodali še dvoumni uvod. Aleš Jelenko, ki je napisal spremljajočo besedo za poezijo, je med drugim zapisal: Vendar pa – splošno gledano – pesniška besedila v tej knjigi dosegajo svoj namen, ki je: bralnemu občinstvu ponuditi

zanimiv in raznolik izbor erotične poezije ter proze. V pesmih je zaznati občutek za ritem in metaforiko, ki jo pisci dobro razumejo in uporabljajo v svojih tekstih. Avtorjem je tako uspelo ubesediti neubesedljivo, izreči neizrekljivo in otipati neotipljivo.

Tudi dr. Pevec je objavljena prozna dela ocenil kot miselno primerno urejena, ki zadostujejo pogoju, da bi naj delovale erotično, obenem pa so tudi umetniško tako napisane, da jih bo morebitni bralec z zanimanjem prebral od začetka do konca.

Predstavitve zbirke je bila v petek, 26. novembra, v Max klubu, z odlično interpretacijo pa je zapisana besedila poslušalcem približal Luka Žerjav ob klavirskem preigravanju Roka Rednaka. Predstavitve načrtujejo tudi v Šentjurju, zbirko je za ceno 8 evrov mogoče kupiti pri obeh društvih. Zagotovo vam bo polepšala kakšen dan ali večer.

In še definicija erotike:

Erotika pomeni v starogrščini ljubezen ali željo. Od tistih časov dalje se ne izraz ne pomen nista spremenila, pomenita pravzaprav našo bit ali bit stvarstva. Mogoče je tudi zato erotika izraz za seksualnost in tu se potem začne domišljija, ki pa velikokrat potvori estetsko vrednost erosa v pornografijo.

foto: Andrej Peunik

Milojka B. Komprij

KUD RAVNE PREDSTAVLJA »PREKRASNE RAVNE«

V soboto, 25. 11. 2017, je v REKS-uv Ravnah pri Šoštanju potekala že tradicionalna prireditev Kulturno umetniškega društva Ravne (v nadaljevanje KUD Ravne). Kot vsako leto na zadnjo novembrsko nedeljo je bila tudi letos dvorana zasedena vse do zadnje vrste. Rdeča nit letošnje prireditve so bile kar Ravne same, zato so predstavi nadeli ime »Prekrasne Ravne«.

Voditelja Špela in Marko sta skozi celoten program pripovedovala zgodbo o vasici Ravne. Domačini so tako izvedeli, kako so Ravne nastale, pa nekaj malega o zgodovini in naših prednikih, šoli, ki je imela do pred kratkem v Ravnah velik pomen, ter kako so naši dedki in babice včasih živeli. Trenutno živi v Ravnah okoli 1.100 prebivalcev. Ravne sestavlja več zaselkov in sicer: Zgornje in Spodnje Ravne, Ves, Pristava in Lajše. Najvišji vrh je Lipovski vrh, ki sega 768 metrov visoko. Najvišje ležeča je domačija Abidnik, kjer se domačini vsako leto zberejo ob krajevnem prazniku 25. junija in se skupaj poveselijo. V Ravnah imajo tudi številne znamenitosti: mogočen dvorec

Gutenbuchel, spomenik borcem 1. svetovne vojne pri Poštajnerju, Osreške peči, cerkev Sv. Duha, ostanke gradu Forhtenek, rudniški rov na Pristavi, posebno mestu v Ravnah pa ima Jazbeška lipa, ki je bila posajena ob osamosvojitvi Slovenije. Predstavili so tudi markirano Ravensko pot, po kateri se na dan državnosti domačini sprehodijo na skupinskem pohodu. Pomembno vlogo imajo številna društva, ki aktivno delujejo skozi vso leto. To so: Zveza borcev za vrednote NOB, Društvo upokojencev, Rdeči križ, Športno društvo, Društvo prijateljev mladine Ravne, Turistično društvo Pristava, Čebelarska družina Ravne - Šoštanj in Kulturno umetniško društvo Ravne. Do nedavnega je bilo samostojno tudi Mladinsko društvo, ki

se je letos pridružilo KUD Ravne kot sekcija mladincev.

Na prireditvi so nastopile sekcije KUD-a Ravne. Za začetek smo slišali Ravensko plehmuziko, ki je prireditev otvorila v slogu svojih instrumentov. Moški pevski zbor KUD Ravne je zapel pesmi Kaj bi želel si še več in Kito cvetja, slišali pa smo tudi Ravenski zborček, ki deluje letos prvo leto. V slogu pravljice iz risanke Ledeno kraljestvo so otroci zapeli in zaplesali ob naslovni pesmi iz risanke. Dramska sekcija KUD-a Ravne je pripravila skeč o dekletu, ki si želi odpotovati v najbogatejšo naftno deželo tega sveta. Na koncu sta skupaj z naftnim šejkom odpotovali dekleta in njena mama. ŽPZ Planike so zapele pesmi Poročna in Mini maxi. Prireditev so

zaključili ravenski otroci, ki so na odru z jesenskim listjem pričarali pravo jesensko pravljico. V goste so letos povabili Kvintet Dori, ki je nastopil med prireditvijo in navdušil občinstvo v dvorani, nato pa zabaval zbrane tudi na druženju po uradnem programu, ki so ga organizirali za vse aktivne člane KUD Ravne. Skupaj so se poveselili pozno v noč.

*»Vasico eno le na svetu imam,
ki iz srca ljubiti jo znam.
V njej preživljal otroštvo sem vse dni,
zato najdražji kraj rodni si mi ti.
Preljubi mi domači kraj,
ne daj ločiti od tebe se mi kdaj.«*

MP

14. VESELO NEDELJSKO POPOLDNE

Kulturnica Gaberke je, 26. novembra, v dvorani PGD Gaberke izvedla tradicionalno, že 14. po vrsti, zabavno prireditev Veselo nedeljsko popoldne.

Prvi je bil na oder povabljen devetčlanski citrarski ansambel Glasbene šole Velenje, ki v tem sestavu deluje že drugo šolsko leto. Njihov vodja je prof. Peter Napret, ki z 8 dekleti tudi igra. Skupaj se lahko pohvalijo z že kar nekaj koncerti, ki so bili izvedeni v okviru glasbene šole in tudi z nastopi na raznih otvoritvah razstav in prireditvah. Citre so instrument, ki s svojimi zvoki nikogar ne pustijo ravnodušnega, mnogokrat se komu ob poslušanju utrne tudi kakšna solza. Po nežnem igranju citer so na oder prišli že stari znanci in sicer ansambel Smeh, ki so prisotne navdušili z znanimi poskočnimi skladbami.

Letos se je v Gaberkah prvič predstavil moški pevski zbor Adoramus iz Slovenj Gradca, ki ima za sabo že 18 let nastopov. Od leta 2011 jih vodi Janja Kresnik. Naslednji so z ubranimi domačimi skladbami navdušili člani ansambla Pik, ki v tej zasedbi ustvarjajo in se predstavljajo že dobri dve leti in se odlično ujamejo. Na odru so se predstavile tudi ljudske pevke in sicer Ljudske pevke Kulturnega društva Lipa iz Šmartnega ob Dreti, ki so letos v septembru obeležile 10. obletnico delovanja in domače ljudske pevke, Gaberški cvet, ki jih je spremljal harmonikar Boštjan Jevšnik. Potem pa so na odru zopet zazvene strune citer in sicer v kombinaciji s harmoniko. Predstavil se je namreč Duo Ervina Pušnika. Nazadnje so na oder prišli trije mladi fantje, ki skupaj prepevajo in igrajo

pod imenom Zadetek že več kot tri leta. Blizu jim je tako Avsenikova kot Slakova glasba. Bili so tako prepričljivi, da so jih gledalci nagradili z bučnim aplavzom, oni pa njih s še dodatno skladbo.

Kot vedno je prireditev kar prehitro minila. Polna dvorana gasilskega doma je potrdila, da si krajanje želijo takšnih prireditev in njihova prisotnost je poplačilo za trud članov Kulturnice Gaberke, ki vsako leto v organizacijo te prireditve vložijo kar nekaj časa in energije. Glavno gonilo društva je njihov dolgoletni predsednik g. Franc Šteharnik, ki se je ob koncu zahvalil vsem nastopajočim in vsem, ki so svojim delom omogočili to prireditev.

A. Grudnik

Citrarski ansambel GŠ Velenje

MESTNA KNJIŽNICA ŠOŠTANJ – JANUAR 2018

KNJIŽNI SEJEM

ponedeljek, 8. 1. 2018, od 10.00 do 18.00

FOTOGRAFSKA RAZSTAVA ALEKSANDER KAVČNIK: POD OBLAKOM DIMA

razstava bo na ogled v decembru in januarju

Aleksander Kavčnik, Šoštanjčan, rudar, hobi fotograf. S fotografijo se ukvarja že dolga leta. Je samouk, ki je ugotovil, da vaja dela mojstra in to izkoristil sebi v prid. Dejal je: »Fotografijo dojemam kot umetnost in v vsak posnet motiv skušam dodati tisto nekaj več.«

Razstava bo na ogled do konca januarja.

RAZSTAVA NA OTROŠKEM ODDELKU: KJE JE DOMA ZIMA

V mesecu januarju in februarju bo v Mestni knjižnici Šoštanj razstava otroških likovnih del na temo Zima. Razstavljali bodo otroci Vrta Šoštanj, enote Biba, stari 1-4 let.

ZORAN FURMAN: NA POTI PO BIVŠI JUGI - POTOVANJE PO NEKDANJI SKUPNI DOMOVINI, potopis

torek, 9. januar ob 18.30 uri

Pot se začne v Beogradu s širokimi avenijami, Kalemegdanom in Hišo cvetja. Sledi pot do Zlatega Bora in Kopaonika. V Makedoniji se sprehodimo po Skopju in obiščemo Ohridsko jezero. Na poti do Črne Gore se bomo peljali skozi Albanijo, sledi Črna Gora, Budva, Nacionalni park Durmitor. V Bosni se sprehodimo čez Mostarski most in nadaljujemo proti Sarajevu, deželi Vučka. Obiščemo Malo in Veliko polje, Bjelašnico in Jahorino in propadajočo bob stezo na Trebeviču. Na poti proti domu pa še naravni park Plitvička jezera.

VIKI GROŠELJ: 40 LET MOJIH SOOČANJ S HIMALAJO, predavanje

torek, 16. januar, ob 18.30 uri

Nihče ni bil tolikokrat v Himalaji kot Viki Grošelj, slovenski alpinist, planinski vodnik, gorski reševalec, športni pedagog in pisatelj. Stal je na najvišjih vrhovih vseh sedmih celin Zemlje. Nihče ni tolikim zmagovalcem najvišjih vrhov stisnil roko. Najbrž tudi nihče ni objokoval toliko mrtvih prijateljev in znancev, ki jih je pobrala Himalaja. Na kratko: nihče ni videl toliko obrazov velikanov Himalaje, kot prav on. Grošljevi članki, poslani na naslov sobotna@delo.si, so v zadnjih dveh desetletjih nastajali med Dolomiti in Nepalom, pakistanskimi osemtisočaki in južnim tečajem. Grošljev knjižni opus je nastajal na vseh celinah. Od nadmorske višine 0 do točke 8848.

URA PRAVLJIC V MESTNI KNJIŽNICI ŠOŠTANJ

Namenjeno otrokom od 3. leta dalje. Pripoveduje Marjetka Blatnik.

četrtek, 4. 1. od 17.00 do 17.45, v Mestni knjižnici Šoštanj

četrtek, 11. 1. od 17.00 do 17.45, v Mestni knjižnici Šoštanj

PRAVLJIČNA MEDITACIJA ZA OTROKE Z JANJO IN MEDVEDKOM TAPKOM

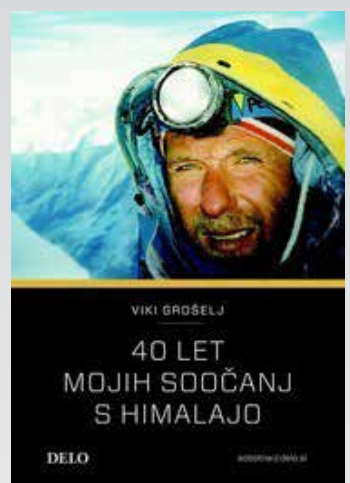
četrtek, 18. januar, ob 17. uri

Sproščanje s pravljico in meditacijo in tapkanje pri katerem se bodo otroci »polnili« s pozitivno in ustvarjalno energijo. Otroci se zelo hitro odzovejo na tapkanje, kadar pri tapkanju uporabim medvedka ali kako drugo igračko. Na ta način otroci prenesejo vse svoje težave na igračko in se lažje znebijo težav, ki jih imajo. Otroci naj s seboj prinesejo igračo, medvedka, punčko... Primerno za otroke od 3. leta dalje v spremstvu staršev.

PRAVLJIČNA JOGA

četrtek, 25. januar, ob 17.00 uri

Pravljica joga je namenjena otrokom od 3. leta dalje. Ob poslušanju zgodbe bomo otroke popeljali v svet jogijskih položajev (asan). Postali bodo lahko hrabri junaki, pogumni levi, zviti krokodili, lahkotni vetrovi ali pa prikupni kraljeviči in princeske. Izvajata Nina Časl in Marjetka Blatnik.

*Nosite srečo vedno s seboj.
Lahko jo boste množili, ko jo boste delili.*

Kulturno leto 2018 Vam želi Zavod za kulturo Šoštanj.

Zavod za kulturo Šoštanj